

TẬP 7
HỒI 67

Hấp Huyết Lão Yêu

Lão già mặt mũi nanh ác đó là một lão ma đầu trong ma giáo đã thoái ẩn nhiều năm nay, tự hiệu là "Hấp Huyết Lão Tổ", nhưng người chính đạo và cả rất nhiều người trong ma giáo đều ngầm gọi lão ta là "Hấp Huyết lão yêu." Nguyên nhân chủ yếu là do lão ta tu tập tà môn yêu pháp "Hấp Huyết Đại Pháp", đòi hỏi người tập phải hút lấy tinh huyết của người sống để tu luyện, vô cùng quỷ dị đáng sợ.

Tuy yêu pháp này lợi hại, nhưng đối với bản thân người tu tập nó lại có phản ứng phụ, vì thế phàm là người tu tập Hấp Huyết Yêu Pháp, ai ai mặt mũi cũng nanh ác, chẳng giống người thường, do đó ngay trong Ma Giáo cũng ngầm ngầm có nhiều lời chỉ trích.

Quay lại chuyện đang nói, yêu pháp này không hề tầm thường, một trăm năm trước khi lão ta xuất thế, cũng đã từng gây ra một trường mưa máu gió tanh, làm cho đám người trong chính đạo phải đau đầu nhức óc mãi. Nhưng sau này Ma Giáo thất thế, chính đạo liên thủ đánh đuổi, Hấp Huyết lão yêu vì phải chạy trốn sự truy sát của mấy cao nhân chính đạo, cũng cùng với Ma Giáo dần dần thối lui ra khỏi Trung Nguyên, về sau chẳng hề có tin tức gì nữa.

Lần này Ma Giáo phục hưng, quần ma tề vũ, Hấp Huyết lão yêu vốn thuộc "Vạn Độc Môn" một trong bốn đại chi phái của Ma Giáo nên cũng được mời đến. Nhưng trước khi xuất sơn, đệ tử duy nhất của lão ta Hấp Huyết Quỷ Khương lão tam vì thói tha giống với bọn Dã Cầu đạo nhân và Lưu Hạo, nên được đám người Dã Cầu đạo nhân mời đến để trợ quyền, không ngờ dưới Vạn Bức Cổ Quật chẳng hiểu vì sao bị người ta giết chết.

Hấp Huyết lão yêu sau khi biết tin thì vô cùng giận dữ. Phải biết rằng môn phái lão ta, bởi vì hấp huyết yêu pháp thanh danh hết sức xấu xa, hơn nữa quá trình tu luyện lại nguy hiểm khôn lường, chỉ cần một chút sơ ý sẽ bị yêu pháp cắn ngược trở lại, cạn hết tinh huyết mà chết. Vì thế ngay cả trong Ma Giáo cũng chẳng có mấy người mong muốn tu luyện. Khương lão tam là đệ tử duy nhất mà khó khăn lắm lão ta mới tìm được mười mấy năm trước đây, tính cách rất hợp với tính tình cổ quái của lão, nên lão ta trong

lòng hết sức yêu mến. Chẳng dè chết không minh bạch, bảo sao mà lão không tức giận điên người?

Thời gian gần đây, trong Ma Giáo có rất nhiều động tĩnh, đầu tiên là Quỷ Vương Tông kéo đến vùng Lưu Ba Sơn hoang vu hẻo lánh ở ngoài Đông Hải này, sau đó, ba đại tông phái khác cũng lần lượt phái xuất cường viện đến. Hấp Huyết lão yêu là một trong số người đó, có lẽ cũng vừa mới tới Lưu Ba Sơn ngày hôm nay. Vừa may gặp phải ngay đám Dã Cầu của Luyện Huyết Đường

Bọn Niên lão đại, Lưu Hạo đều là những kẻ狡詐, nhìn thấy Hấp Huyết lão yêu sắc mặt âm trầm, biết rằng lão ma này tính tình cổ quái tàn nhẫn hung ác, nghĩ rằng lão nhất định vẫn còn căm hận về cái chết của đệ tử, nên ai nấy đều chuẩn bị bỏ chạy. Chẳng dè, Dã Cầu đạo nhân tính tình có phần thẳng thắn, không khéo ăn khéo nói, đột nhiên tiến tới trước mặt chào hỏi, miệng thì nói: "A, lão tiền bối, đã lâu lắm không gặp, không ngờ ngài vẫn mạnh khỏe như xưa..."

Nói chưa được nửa câu, Hấp Huyết lão yêu nghe thấy thì nghĩ rằng tên Dã Cầu này quả thật đáng chết, liên lụy đến cái chết đệ tử của ta còn chưa thềm tính, không ngờ còn dám châm biếm sao ta vẫn chưa chết? Liên bưng bưng tức giận, tóm lấy Dã Cầu nhấc lên. Dã Cầu đạo nhân lúc này mới thấy mình ngu ngốc, chỉ rít rít cầu xin tha tội. Hấp Huyết lão yêu cũng chẳng nhiều lời, chỉ nói với hắn: "Bây giờ chúng ta đi đến chỗ Thanh Vân Môn để tìm kẻ đáng ghét đã giết chết đồ đệ của ta, tìm được thì coi như người mạng lớn, không tìm ra thì ta trước hết sẽ hút cạn máu của người để tế điện cho đồ đệ của ta."

Chỉ mấy câu nói này thôi Dã Cầu đạo nhân mặt mày tái dại, không ngớt kêu khổ. Từ lúc đến Lưu Ba Sơn, Trương Tiểu Phàm đã nhiều lần nhìn thấy Dã Cầu Đạo Nhân, nhưng Dã Cầu đạo nhân khi đó nếu không đấu phép với người khác, thì là đang chạy trốn trốn chết trên không trung, đều không hề nhìn thấy Trương Tiểu Phàm. Hơn nữa lúc ở sơn động bí ẩn, Trương Tiểu Phàm cũng đứng ẩn trong bóng tối, đến khi hắn ra khỏi chỗ đó thì Dã Cầu đạo nhân đã sớm cùng với người khác lao vào đánh đám âm ĩ cùng với bọn đệ tử chính đạo rồi.

Dã Cầu thầm nghĩ, ai mà biết được tên đáng ghét đó đã đến Lưu Ba Sơn hay chưa, vạn nhất hắn ta chưa đến, bản thân há chẳng phải chết oan uổng dưới cơn thịnh nộ của Hấp Huyết lão yêu sao. Tức thì hắn cầu xin van nài mãi không thôi, tuy nhiên Hấp Huyết lão yêu lòng dạ sắt đá, chẳng thềm cho vào tai, cứ thế xách cổ hắn âm thầm bay đến chỗ đám người chính đạo đang ở.

Lúc này trong khu rừng tối đen, đột nhiên nhìn thấy thân ảnh của Trương Tiểu Phàm, Dĩ Cầu đạo nhân quả thật vui mừng ra mặt, cảm thấy cao hứng còn hơn là nhìn thấy thân sinh phụ mẫu của bản thân, tức thì hét lớn: "Chính là hấn, không thể nhầm được, dù hấn có hóa thành tro ta cũng nhận ra hấn!"

Hấp Huyết lão yêu hừ lạnh một tiếng, tay khế vung lên, tức thì ném Dĩ Cầu bay tít ra tận đằng xa giống như một thứ tạp vật, một lúc lâu sau Trương Tiểu Phàm nghe thấy từ đằng xa truyền lại một âm thanh nghèn nghẹn, ngay sau đó là một tiếng kêu đau đớn, cũng chẳng biết Dĩ Cầu cuối cùng đã rơi xuống mặt đất hay là va trúng một cây đại thụ nữa?

Hấp Huyết lão yêu nhìn khắp trên dưới đánh giá tên tiểu bối đệ tử của Thanh Vân Môn đang đứng trước mắt, nhưng vẫn chưa lập tức xuất thủ, trái lại còn cau mày suy nghĩ. Mặc dù lão ta tính tình tàn nhẫn hung ác, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có lý trí. Hôm đó khi đám người Luyện Huyết Đường vác thi thể của Khương lão tam về, lão ta vô cùng cuồng nộ thương tâm, nhưng ngay sau đó phát giác ra chỗ kỳ quái. Khương Lão Tam chết là do huyết nhục bị khô cạn, nhìn thế nào đi nữa cũng giống như bị giết bởi Hấp Huyết Yêu Pháp của môn phái lão ta, trên thế gian này ngoại trừ bản thân và Khương lão tam lại có người luyện thành "kỳ thuật" này sao, thật khó hiểu?

Lão ta tự nhiên không biết rằng trên cây Thiêu Hỏa Côn trong tay Trương Tiểu Phàm, có "Phệ Huyết Châu" của Ma Giáo tiền bối Hắc Tâm Lão Nhân truyền lại, nhưng với kinh nghiệm trăm năm tu hành, lão ngay lập tức nhận định tên hung thủ này nếu không sử dụng Hấp Huyết Yêu Pháp thì ít nhất cũng sử dụng một thứ pháp thuật tương tự, hơn nữa đạo hạnh nhất định không hề thấp kém, chỉ sợ chẳng kém bản thân lão ta mấy. Vì thế lúc này gặp Trương Tiểu Phàm, lão ta cố nén cơn tức giận, quan sát thật kỹ lưỡng con người này để xem cuối cùng có gì kỳ quái không?

Chỉ là lão ta nhìn đông ngó tây, lông mày nhíu chặt, nhưng vẫn chẳng nhìn ra một kết quả nào. Từ đầu đến chân, rồi lại từ chân đến đầu, gã tiểu tử này vẫn chỉ là một gã đệ tử hết sức bình thường của Thanh Vân Môn, chẳng hề có một điểm nào xuất chúng, hơn nữa chẳng có nửa phần cái vẻ tàn nhẫn hung ác của Hấp Huyết Yêu Pháp.

Trương Tiểu Phàm đứng nguyên tại chỗ, mặc dù tâm lý có chút run sợ vì bị lão già quỷ khí mờ mịt này soi mói, lại không biết lão ta là ai, nhưng thấy lão ta đi cùng với Dĩ Cầu, thì nhất định là người trong Ma Giáo, nhìn hai người bọn họ nói chuyện, hình như đến đây chỉ để tìm mình.

Trên không trung chẳng biết từ bao giờ đã xuất hiện một chiếc đầu lâu màu đỏ đang tỏa ra ánh sáng đỏ rực, rồi bắt đầu chậm chậm xoay tròn, giọng nói của Hấp Huyết

lão yêu từ phía sau vằng sáng đỏ ấy, lạnh lẽo truyền đến: "Thanh Vân Môn tiểu tử, có phải ngươi đã giết chết Khương lão tam đồ nhi của ta không?"

Trương Tiểu Phàm giật mình, ngạc nhiên hỏi: "Ai là Khương lão tam?"

Hấp Huyết lão yêu ghen lời giây lát, trong lòng hết sức tức giận, nếu là ngày trước, lão ta sớm đã sử dụng pháp thuật, hút cạn hết máu của thằng cha này đã rồi mới nói sau. Chỉ là nghĩ rằng gã đệ tử Thanh Vân Môn này trên mình cũng có pháp thuật hút máu trình độ không hề thấp kém, nên vô luận thế nào cũng phải làm rõ trước đã, vì thế lão ta lập tức cố kìm nén lửa giận, nhưng giọng nói cất lên đã giống như quỷ khóc lang tru: "Có phải ngươi tại Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn dùng Hấp Huyết Đại Pháp giết người đó không!"

Trương Tiểu Phàm trong lòng chấn động, lại nghe thấy hai chữ "hấp huyết." Lập tức liền nhớ lại, trong đầu hiện lên tình cảnh kinh sợ hôm ấy, không nén được sự lo âu trong lòng, vô thức đưa tay sờ vào thanh Thiêu Hỏa Côn đang giắt bên hông.

Thiêu Hỏa Côn đang nằm yên lặng bên hông hắn, giống như ác ma đang say ngủ.

Hấp Huyết lão yêu thấy hắn một lúc lâu mà chẳng nói gì, giống như đang xuất thần, đúng là trong mắt chẳng coi lão ta vào đâu cả, so với đám cao thủ Thanh Vân Môn năm xưa truy sát bản thân lão thì còn "ngạo mạn" gấp mười lần. Lão ta tính tình tàn nhẫn hung bạo, nếu không phải trong lòng có chút nghi vấn, lẽ nào lại chịu nhịn lâu như vậy, thấy thế dùng dằng tức giận, gầm to một tiếng: "Tiểu tử Thanh Vân Môn, trả lại mạng cho đệ tử của ta!"

Trương Tiểu Phàm kinh hoàng, lùi lại một bước. Chỉ nghe thấy xung quang âm vang tiếng quỷ khóc, âm phong lạnh thấu xương, chạm vào thân thể thấy lạnh buốt, thậm chí sau gáy hắn cũng thấy lạnh toát, lông tơ trên thân thể đều như dựng đứng hết lên.

Cái đầu lâu màu đỏ trên không trung, đột nhiên há to cái miệng âm u, trong giây lát, chỉ thấy từ bên trong cái miệng đó vọt ra năm đạo hắc quang rơi xuống ngay trước mặt Trương Tiểu Phàm, qua chốc lát, rồi rung rung lắc lắc trỗi dậy.

Trương Tiểu Phàm ngưng thần giới bị, vẫn biết rằng ma giáo yêu nhân trước mặt tà pháp quái dị, nhưng khi nhìn kỹ thì không tránh được sởn hết tóc gáy. Chỉ thấy năm đạo thân ảnh dần lớn hơn ấy, cả năm đều hình thù kỳ dị, nhưng diện mạo thì đều quỷ quái hung ác giống nhau, hoặc là mồm đỏ lòm như chậu máu, hoặc là răng nanh chìa ra sắc nhọn, nồng nặc mùi tanh tươi xú ối.

Chưa đầy giây lát, năm thân hình quỷ quái ấy không ngờ đã phình ra to lớn gấp đôi Trương Tiểu Phàm, phía đằng sau bọn chúng, Hấp Huyết lão yêu song thủ kết thành pháp ấn kỳ quái, hoặc điểm hoặc vỗ lên cái đầu lâu màu đỏ, làm nó đung đưa một hồi, đám quỷ quái ấy liền chuyển động một cách tương ứng, rõ ràng là đang bị lão ma đầu khống chế.

Lúc này, dường như những tia sáng màu đỏ phát ra từ chiếc đầu lâu ấy làm cho trong mắt của Hấp Huyết lão yêu tựa như cũng có chút sắc đỏ. Chỉ nghe lão ta cười lạnh một tiếng, mười ngón tay bỗng nắm chặt, "xuyt" một tiếng, bóp chặt lấy chiếc đầu lâu màu đỏ.

Gần như cùng lúc với động tác của lão ta, mắt của năm quỷ vật to lớn ấy, đột nhiên đỏ lừ, phát ra những ánh mắt đầy hung lệ, đồng thời ngẩng đầu hướng lên trời tru lên như chó sói.

"Hu u..."

Trương Tiểu Phàm thân hình run lên bần bật, thần trí bị lấy mất vài phần, chỉ cảm thấy xung quanh quỷ hình chớp sáng, tiếng quỷ khóc ấy như khoan xuyên vào tai, đâm thẳng vào trong não của hắn, đau đớn không thể chịu được.

Năm quỷ vật đó ngửa mặt lên trời tru một tràng dài, giây lát sau nhất tề lao đến, tiếng gió rít lên, Trương Tiểu Phàm dùng hết sức nhảy về phía sau, vất vả tránh né đòn đánh đó. Chỉ là chẳng đợi cho hắn lấy lại bình tĩnh, năm quỷ vật ấy lại nhất tề hạ thủ, trong tiếng tru tréo, chúng cùng nhau đưa quỷ trảo thọc xuống dưới đất.

Trương Tiểu Phàm ở trên không trung, tay nắm chặt Thiêu Hỏa Côn, trong lòng hơi chút an tâm, Thiêu Hỏa Côn dường như cũng cảm thấy có chuyện, tỏa ra ánh sáng màu xanh nhạt, rồi dần dần sáng bừng lên.

Nhưng chẳng đợi cho hắn nghĩ ngợi nhiều, những quỷ trảo đã thọc sâu xuống dưới ấy hình như đang nắm lấy một thứ gì đó trong lòng đất, trong một hồi âm thanh tru dài, âm phong tức thì nổi lên, cả một mảng đất bị giật bung lên, nhưng thứ làm người ta khiếp đảm chính là từ dưới đất, vô số âm linh lớn bé ào ạt lao ra, bay đến chỗ Trương Tiểu Phàm, trong nháy mắt hắn đã bị chúng vây xung quanh.

Hấp Huyết lão yêu khóe miệng lộ ra một nét cười lạnh, nhưng ngay sau đó lại cau mày, bởi vì lão ta trong lòng cố kỵ thiếu niên này thân mang dị năng, vì thế mà từ đầu không hề sử dụng Hấp Huyết Đại Pháp thành danh của lão, nhưng lại sử dụng một bộ pháp thuật đặc ý tu luyện được trong những năm tháng ẩn thân - gọi là "Ngũ Quỷ Ngự Linh", lấy linh phách bản thân luyện thành năm tên "mệnh quỷ" để đánh thức và tụ tập các tử linh u hồn trong phạm mười dặm lại, rồi lại dùng lệ quỷ chi thuật luyện hóa biến

tất cả thành các âm linh thèm khát máu tươi thịt sống, nhằm vào Trương Tiểu Phàm tấn công.

Mặc dù đệ tử Thanh Vân này đạo hạnh không thấp, nhưng hình như không hề tu tập Hấp Huyết Đại Pháp, không biết bản thân nhìn nhầm hay là thằng cha Dã Cầu vì muốn sống nên chỉ bừa một người nào đó cho mình?

Lão ta đang trầm nghĩ trong lòng, chợt cảm thấy thân hình chấn động, bèn ngẩng đầu nhìn lên phía trước mặt. Chỉ thấy nơi đó vô số u hồn âm linh màu trắng đã tầng tầng lớp lớp vây quanh che khuất hết thân ảnh của Trương Tiểu Phàm, đột nhiên từ bên trong vòng trắng trùng trùng đó một thứ ánh sáng xanh đen nhàn nhạt bùng lên chiếu xuyên qua vô số âm linh ấy.

Một âm thanh trong trẻo ngân lên giống như một thứ gì đó bị xé toạc ra.

Sắc đêm trên đỉnh Lưu Ba Sơn càng thêm ảm đạm, ánh trăng le lói lúc này cũng đã dần dần biết mất.

Trong bóng đêm tịch liêu mang theo chút thê lương loáng thoáng có một tràng hú dài.

Thậm chí những con sóng trên đại dương tím ngoài xa dường như cũng dần dần trào dâng.

Thứ cảm giác lạnh lẽo băng giá ấy, lạnh lẽ xâm chiếm tâm can...

Thiên Hỏa Côn bùng sáng lên rực rỡ, cây gậy vốn dĩ đen xì này giống như một ác ma đột nhiên bùng tỉnh, mở to cặp mắt. Trong giây lát, một hơi thở băng giá, tàn nhẫn và độc ác, tỏa ra từ thân hình của Trương Tiểu Phàm, âm linh vô số ở xung quanh kinh hãi bay lên, nháo nhác kinh hoàng bay lượn trên không.

Phía đằng kia Hấp Huyết lão yêu lông mày nhíu chặt, sắc mặt dần dần nghiêm nghị, khẽ lẩm bẩm một câu: "Sát khí nặng quá..."

Năm tên mệnh quỷ to lớn ấy, nhất tề tru tréo, thân hình chớp lên, vút vút" mấy tiếng nhảy vọt lên không rồi hạ xuống bao vây xung quanh Trương Tiểu Phàm, đồng thời quỷ trảo quào quào lên trời, phát ra những âm thanh chói tai.

Đám âm linh này giờ vẫn kinh hãi trước sát khí thần bí trên thân Thiên Hỏa Côn, lúc này đột nhiên dừng lại trên không trung, Trương Tiểu Phàm thấy rõ nét đau khổ hiện trên vô số khuôn mặt người do âm linh hóa thành chỉ sau giây lát lại biến thành vẻ hung tàn.

"Ngao..."

Tiếng quỷ gào nhức óc xé tan màn đêm, âm linh vô số quay ngoắt trở lại, lao xuống tấn công cơ thể con người duy nhất đang có mặt tại đương trường.

Trương Tiểu Phàm rùng mình, chỉ thấy trái phải trước sau toàn là quỷ ảnh màu trắng, rồi rít chen nhau lao tới, quả thật chẳng có đủ tay chân để mà ứng tiếp. Nhưng hắn chưa kịp ngăn chặn được mấy cú tấn công, đột nhiên thân hình hắn loạng choạng suýt ngã, dưới chân đau nhói, dường như bị kéo tụt xuống đất.

Trương Tiểu Phàm hết sức kinh hãi, nhìn xuống dưới, chỉ thấy từ trong lòng đất phía dưới trên bất ngờ thò ra một đôi quỷ trảo to lớn, nắm chặt cứng lấy hai chân hắn, quỷ trảo sắc nhọn dường như đang đâm vào huyết mạch. Và năm tên mệnh quỷ vây xung quanh ban nãy, giờ chỉ còn lại có bốn tên.

Trên không trung vô số âm linh đồng thanh hoan hô, nhưng nhức những tiếng hú sắc nhọn vang tới, những cái miệng to lớn tham lam đang ngoặc ra ấy như thể ở ngay trước mắt.

Trương Tiểu Phàm sắc mặt trắng nhợt, gân cốt vặn vẹo, cố gắng chịu đựng cơn đau đớn kịch liệt, tay phải bắt pháp quyết nhanh chóng vẽ một đường phía trước mặt, Thiêu Hỏa Côn bay vút lên, trên không trung nghe "bụp" một tiếng, một bức tường ánh sáng vụt hiện lên, ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, lấp lóe lấp lóe.

Mấy âm linh lao xuống đầu tiên chẳng kịp thu thế, đâm sầm vào thanh côn đen xì ấy, rồi cũng chẳng kịp rút lên tiếng nào, đã biến thành một làn khói mỏng. Cùng lúc này, Trương Tiểu Phàm thân hình lại rung động, đưa mắt nhìn xuống thì thấy quỷ trảo sắc bén như dao đã rạch toạch da của hắn, máu tươi trào ra, vương đầy cái quỷ trảo đen xì ấy.

Mùi máu tươi thơm ngon, ngọt ngào này tức thì lan tỏa đầy trong không khí.

Trương Tiểu Phàm thoáng giật mình.

Đám âm linh vô số đang bay lượn đầy trời kêu thét đinh tai nhức óc cũng ngạc nhiên giây lát.

Ánh sáng trên Thiêu Hỏa Côn dường như cũng khe khẽ run rẩy, giống như bị kích thích bởi thứ mùi vị có mối quan hệ huyết mạch với bản thân.

Giây lát sau, đám vô số âm linh ấy la hét ầm ĩ ập xuống, lao thẳng đến thân thể huyết nhục thơm ngon ấy. Nhưng trong nơi tiếng gió lạnh buốt đó, có một người ngửa mặt lên trời hú một tràng dài. Thiêu Hỏa Côn rơi xuống, Trương Tiểu Phàm nắm lấy nó, hai mắt mở to chẳng hề quan tâm đến đám âm linh phía trên đầu, trong đôi mắt hắn ẩn ước có một thứ ánh sáng màu hồng đang lay động.

Đâm xuống!

Đâm xuống phía dưới!

Xuyên qua quỹ thảo ấy, cũng là xuyên qua máu tươi của bản thân!

Máu đỏ hồng dính vào thân cây Thiêu Hỏa Côn, lặng lẽ ngấm vào bên trong. Những mạch máu đỏ hồng trên thân Thiêu Hỏa Côn, đột nhiên, cùng nhau ửng đỏ.

"Phập!" Sâu trong lòng đất vang lên một âm thanh nghèn nghẹn. Đám âm linh phía trên đầu bỗng nhiên đều dừng hết cả lại, trên mặt có vẻ khiếp sợ, giống như phía trước mặt là một ác ma chuyên thiêu đốt các âm hồn trong truyền thuyết.

Trong bóng tối, dường như chỉ có ánh sáng của Thiêu Hỏa Côn đang lập lòe.

Đằng xa, chiếc đầu lâu màu đỏ trong tay Hấp Huyết lão yêu bỗng phát ra một tiếng kêu khe khẽ, tại vị trí phía bên tay phải đột ngột bị vỡ bung ra một mảng

Hấp Huyết Lão Yêu sắc mặt đại biến, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn thấy gã thiếu niên ấy đã phá hỏng một mệnh quý trong trận pháp Ngũ Quỷ Ngự Linh của lão, cũng như thấy trong trường bốn gã mệnh quý bị khuyết mất một góc rõ ràng đã không khống chế nổi đám đông âm linh, nên dần dần cũng có một số âm linh bỏ trốn đi mất.

Mặt đất xung quanh Trương Tiểu Phàm bỗng sập xuống, sâu đến nửa thước, và chiếc quỹ thảo đang nắm chặt chân hắn cũng từ từ lỏng ra, hóa thành tinh huyết ngấm vào trong lòng đất.

Nhưng, không đợi cho hắn kịp thở, chỉ nghe thấy âm linh đầy trời, đồng thanh kêu thét. Hắn vô cùng hoảng sợ đang định chống cự, thì chỉ thấy vô số âm linh ấy, tản mát bay ra bốn phía chạy trốn, lại thấy bốn bề bạch quang chói mắt, quỷ khiếu liên hồi, âm linh bay lượn, hồng quang lóe sáng....

Hồng quang?

Hồng quang vùn vùn lao tới xuyên qua vô số âm linh màu trắng ấy, như điện như quang, chiếc đầu lâu lung linh ánh sáng trong chớp mắt đã lao tới ngay trước mắt hắn. Trương Tiểu Phàm đang định nhảy lên, nhưng dưới chân đau buốt. chắc là động phải vết thương ban nãy. Thân hình hắn lão đảo, đúng là chẳng thể tránh kịp.

Chỉ thấy chiếc đầu lâu màu đỏ há ngoác miệng giận dữ, giống như một thứ ác quỷ cắn đến, Trương Tiểu Phàm trong lúc kinh hãi, ngự khởi Thiêu Hỏa Côn bảo vệ trước mặt, nhưng chỉ thấy trong lúc điện quang hỏa thạch, từ trong cái miệng ấy thò ra một bàn tay khô quắt, nhanh chóng vươn dài ra ba thước, ngũ chỉ biến thành thảo, chụp vào ngực hắn.

Trương Tiểu Phàm thân thể rung động mãnh liệt, trong giây lát chỉ thấy trên quỹ thủ ấy, làn da vốn khô nứt như có huyết dịch tưới vào, liền căng phồng lên, và bản thân hắn thấy trong đầu choáng váng, chỉ cảm thấy toàn huyết mạch toàn thân như sôi lên, rồi đều theo vết thương ngực ấy chảy ra.

Đó tự nhiên là Hấp Huyết Đại Pháp - bản lĩnh thành danh của Hấp Huyết lão yêu. Trong giây phút Trương Tiểu Phàm bị khống chế trong tay, lão ta không kìm được bật cười, hét lên một tiếng thật to, cánh tay vươn dài, nhắc bổng gã thiếu niên ấy lên, quát to: "Tiểu tử, trả lại mạng cho đồ nhi ta!"

Trương Tiểu Phàm bị lão ta nắm chặt trong tay, huyết mạch toàn thân nghịch lưu, thống khổ không thể chịu nổi thần chí dần dần mơ hồ, chỉ cố gắng dùng nốt chút khí lực cuối cùng, vật lộn chống lại cái chết, cầm Thiêu Hỏa Côn đánh về phái chiếc quỹ thủ ấy, nhưng sức lực đã kiệt, nên chỉ giống như chiếc lông chim quẹt qua.

Hấp Huyết lão yêu hoàn toàn chẳng thèm để ý, hừ lên một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: "Gã thiếu niên này chẳng có gì đặc biệt, đạo pháp cũng chỉ bình thường, nhưng pháp bảo trong tay quả thật hết sức kỳ quái, đợi một lúc nữa hút cạn máu của hắn, phải nhặt lấy cái thứ que cời lò này, mang về xem xét kỹ lưỡng."

Đúng vào lúc đó, Thiêu Hỏa Côn chạm vào cánh tay của lão đang nắm trước ngực Trương Tiểu Phàm.

Hạt châu màu xanh đen vạch một đường trên làn da lúc này đang điên cuồng hút máu.

Máu tươi dưới làn da đỏ, dường như đang mời gọi cái gì đó?

Hấp Huyết lão yêu bỗng rú lên một tiếng diếc tai, thả ngay Trương Tiểu Phàm ra, nhảy vọt về phía sau, rồi đưa mắt nhìn xuống tay. Chỉ thấy làn da vốn căng phồng nhờ hút được máu, dường như trong giây lát, đột nhiên khô xác lại, còn hơn cả lúc ban đầu. Và phía trước mặt, Trương Tiểu Phàm thân hình lão đảo muốn ngã vật ra, nhưng cây Thiêu Hỏa Côn trong tay hắn, đặc biệt là hạt châu trên đầu thanh côn, thì lại phát sáng quỳnh quỳnh, soi rõ các mạch máu xung quanh thân côn đang chớp chớp ánh đỏ.

Hấp Huyết lão yêu chợt cười lạnh: "Ta nói tại sao Khương lão tam gặp phải cái chết như vậy, điều cổ quái vốn là ở nơi người, hắc hắc, không ngờ trong thiên hạ có thứ kỳ trân này, tiểu tử, ta lấy mạng người đây!"

Nói xong, thân mình bay lên, quỹ thủ như trảo, một lần nữa nhằm đỉnh đầu Trương Tiểu Phàm vỗ thẳng xuống. Đáng tiếc Trương Tiểu Phàm lúc này toàn thân vô lực,

chẳng còn hơi sức đâu mà chống lại, chẳng mấy chốc sẽ phải chết dưới trảo của Hấp Huyết lão yêu.

"Yêu nghiệt!"

Một tiếng thét ngắn, chứa đầy phẫn nộ, một làn sóng nhiệt nóng rực trong chớp mắt phá không lao tới, như sóng cả thổi tung không khí, cuốn bay cả khu rừng rậm. Trong phạm vi mười trượng xung quanh bọn họ, cây cối trong chốc lát khô héo. Một đạo hỏa quang rực rỡ từ trên trời lao xuống, làm khí đen bao phủ đầy trời vỡ tan ra từng mảnh.

Hấp Huyết lão yêu cả kinh thất sắc, người mới đến này đạo hạnh rất cao, chẳng hề tầm thường, lẽ nào lão ta còn nghĩ đến chuyện đã thương Trương Tiểu Phàm, vội vã thu song thủ lại. Trong tiếng hú chói tai, chiếc đầu màu đỏ huyết quang đại thịnh, lao ra phá vỡ thân mình tạo thành một bức tường ánh sáng sắc đỏ như máu.

"Rầm..."

Tiếng rầm rầm như sấm nổ, hỏa quang đập vào bức tường máu, làm vang lên những tiếng nổ lớn, sóng nhiệt xèo xèo, rồi ngay sau đó hóa thành một tiên kiếm màu đỏ, rung động không ngừng. Một lực cực lớn ép thẳng về phía Hấp Huyết lão yêu, mặc dù lão ta cách tận mấy trượng ở phía đằng sau, nhưng lực đạo này không hề suy giảm, vẫn như tiên hô hải khiếu ép thẳng tới.

Hấp Huyết lão yêu khuôn mặt trắng bệch, hét to một tiếng, pháp quyết biến hóa, mười ngón tay cùng chuyển động, giây lát từ trong hai hốc mắt của cái đầu lâu màu đỏ bắn vọt ra hai đạo huyết quang, xuyên qua bức tường máu đánh thẳng vào thanh kiếm màu đỏ ấy.

Trong tiếng âm thanh vang dội, tiên kiếm màu đỏ bay ngược trở lại. Hấp Huyết lão yêu thân hình cũng chấn động kịch liệt, thối lui mấy bước, cuối cùng mới trụ vững được thân hình.

"Xích Diễm!" Trong mắt Hấp Huyết lão yêu bỗng tràn ngập vẻ lạnh lẽo kỳ lạ, sắc mặt như sương.

Sóng nhiệt nóng rực thoáng chốc đã thu hồi lại, nơi hỏa quang chớp chớp từ từ hiện ra thân hình của Diễm Bất Dịch, phía đằng sau ông ta vụt hiện ra thân ảnh của một người nữa, chính là Tô Như, đang muốn hạ xuống bên Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm nhìn thấy sư phụ sư nương xuất hiện, trong lòng thấy ấm áp, chỉ thấy nét mặt Tô Như có vẻ lo lắng, nhìn hẩn khẽ hỏi: "Tiểu Phàm, người không việc gì chứ?"

Trương Tiểu Phàm gượng cười đáp: "Con không sao, sư nương..." nói chưa đầy nửa câu, đột nhiên mắt hoa lên, rồi lập tức tối sầm lại, cuối cùng mọi thứ đều quay tít. Tô Như lông mày nhíu chặt, Điền Bất Dịch chẳng lý gì đến Hấp Huyết lão yêu, cũng vội nhìn sang chỗ Trương Tiểu Phàm.

Giây lát sau, Tô Như xem xét xong, thò tay lấy từ trong người ra một chiếc bình, đổ ra một viên thuốc màu vàng trong veo, rồi cho Trương Tiểu Phàm uống, sau đó nhìn Điền Bất Dịch gật gật đầu khẽ nói: "Không thể chết được." Ngay sau đó liếc nhìn Hấp Huyết lão yêu ở đằng xa một cái, trong mắt đầy vẻ căm phẫn. "Là Hấp Huyết Đại Pháp!"

Điền Bất Dịch trên mặt thoáng hiện lộ khí, quay đầu trở lại, mục quang rọi thẳng vào mắt Hấp Huyết lão yêu.

"Hấp Huyết lão yêu, ngươi cũng là một nhân vật thành danh mấy trăm năm nay, chẳng ngờ lại dùng thủ đoạn tàn khốc này để đối phó với một tên tiểu bối, ngươi nghĩ cái gì vậy?"

"Hử" Hấp Huyết lão yêu cay nghiệt đáp: "Tính mạng đồ đệ ngươi là tính mạng, thế tính mạng của đồ đệ ta không là tính mạng sao?"

Điền Bất Dịch lạnh lùng nói: "Có chuyện gì với đồ đệ của lão quỷ ngươi?"

Hấp Huyết lão yêu ánh mắt ngưng đọng, nói: "Hắn đã giết chết đồ đệ của ta bên dưới Vạn Bức Cổ Quạt ở Không Tang Sơn, ta đến để giết hắn, không được sao?"

Tốt" Điền Bất Dịch bỗng nhiên hét lên một tiếng: "Giết được!"

Hấp Huyết lão yêu ngạc nhiên.

Điền Bất Dịch cười lạnh lẽo, nói: "Ta luôn coi thường gã đồ đệ này của ta, nhưng hôm nay mới thấy, hắn có triển vọng hơn là ta tưởng, không ngờ vẫn biết vì dân mà trừ hại!"

Hấp Huyết lão yêu hết sức điên tiết, tức giận nói: "Được, được, bọn chó đẻ các ngươi, một trăm năm trước dồn ta vào đường cùng, truy sát ta. Hôm nay đúng là dịp tốt để ta gặp lại Xích Diễm kiếm của ngươi."

Điền Bất Dịch hít một hơi thật sâu, hữu thủ đưa lên vẽ một đường trong không khí, trong giây lát Xích Diễm tiên kiếm như nghe thấy tâm ý chủ nhân, dường như cũng kích động khe khẽ rung lên.

"Một trăm năm trước để ngươi may mắn thoát được, hôm nay ta gặp lại, không hiểu Hấp Huyết Đại Pháp mà ngươi dám dùng để bắt nạt đồ đệ của ta, đã đạt đến trình độ nào rồi?"

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>